

rigs bekendte Holdning“. Dernæst siger han, at han ikke vil udtale sig om denne Holdning — og i samme Øjeblik udtaler han sig, idet han siger, at Frankrigs Holdning paavirktes dels af dette Forslag og dels af de Toldsatser paa Vin, der foreligge i det af ham fremsatte Forslag. Dette synes mig kun at kunne være en Meddelelse til os om, paa hvilke Punkter Frankrig indtager en — jeg tør vel sige uvillig Holdning overfor Danmark, den danske Regering, som man meget maa beklage. Nu undrer det mig noget, at den højtærede Minister saa fortsætter med at sige, at det er en Sag, han i og for sig ikke kan have med at gøre paa egen Haand. Han mener ikke, at man skal lade sig lede i sin Betragtning dels af dette Forslag, dels af Toldforslagets Positioner med Hensyn til Vin af den Slags Paavirkninger; det maa være et indre politisk Spørgsmaal, siger han. Det forstaar jeg aldeles ikke. Jeg forstaar ikke, at den højtærede Regering ikke her har betragtet dette som en meget god Anledning til paa egen Haand at forhandle om denne Sag med en venskabeligt sindet Magt. Mærkeligt er det ogsaa, at den højtærede Minister vil sige dette i samme Øjeblik, som det er os alle bekendt, at Danmark plejer Underhandlinger med Tyskland om en Handelstraktat, altsaa en Traktat, som ganske særlig berører Forslaget om Toldafgifter, det, vi netop her have at gøre med. Ganske sikkert ved jeg ikke noget om, hvad disse Forhandlinger gaa ud paa, heller ikke foreligger der nogen officiel Meddelelse til Rigsdagen, men det er os alle bekendt, at der har været Forhandlinger gentagne Gange mellem tyske og danske Embedsmænd i Berlin — dette foreligger officielt. —, og at man venter, at saadanne Forhandlinger paa ny skulle føres i København til Foraaret. Naar man nu kan forhandle med Tyskland i dette Øjeblik om en Handelstraktat og paa Basis af det forelagte Toldlovsforslag, saa synes det underligt, at man ikke kan — og det er øjensynligt det, den højtærede Minister mener, at man hverken kan eller vil — forhandle med Frankrig om Toldpositionen eller om dette Forslag, selv om Frankrig ønsker en saadan Forhandling. Vel kan den højtærede Minister derimod indvende, at det er ikke ganske det samme Forhold, at her forhandler man fra begge Sider, Tyskland og Danmark, om Toldsatserne, medens det er noget andet, som Frankrig, om jeg saa maa sige, skulde give

til Gengæld for vore Indrømmelser paa Toldloven eller Loven om Stempelafgift af Vin. Men det er kun noget rent ydre. Det afgørende er dog, at fra Frankrigs Side opstilles der Ønsker og Forlangender, og at der er al Grund til at imødekomme, synes det mig, saadanne Ønsker og Forlangender, hvis man fra dansk Side ønsker en Imødekommen fra Frankrigs Side. Og det vide vi alle, at det, som det gælder om, er dette, at man fra dansk Side ønsker, at det franske Pengemarked skal staa aabent for de Hypotekbanksobligationer, som ere udstedte af den af den højtærede Minister oprettede Hypotekbank, til hvis Tilvejebringelse man har udstedt Statslaan, og som man lader bestyre af Embedsmænd, og hvis Virksomhed synes at være ganske standset paa Grund af, at Frankrig pludselig har lukket af for Indbringelsen af Obligationerne. Jeg synes virkelig, at her er et Spørgsmaal om *do ut des*, som egner sig fortrinligt til Forhandling mellem venskabelige Magter, og det kan kun gøre et højt uhyggeligt Indtryk, naar den højtærede Finansminister her i Tinget stiller sig saaledes, at han erklærer sig uvillig til saadanne Forhandlinger, og at det fremgaar af hans Ord, at han mener, man ikke skal tage noget Hensyn til dem. Hvis den højtærede Minister havde den Mening, at saadanne Forhandlinger ere urimelige, at Frankrigs Fordringer ere skadelige eller saadanne, at man ikke kan gaa ind paa dem, er det højst mærkværdigt, at den højtærede Minister samtidig mener, at hvis det fra Rigsdagens Side forlanges, at man skal gaa ind paa en saadan Anmodning eller et saadant Forlangende fra Frankrigs Side, vil han medvirke dertil, thi saa maatte den højtærede Ministers Stilling jo være den at sige: Til slikt kan jeg ikke medvirke, fordi jeg anser det for unyttigt eller skadeligt eller urimeligt, hvad han nu mener, det er. Han kan ikke paa én Gang sige: Jeg vil ikke paa egen Haand gøre noget; hvis der skal gøres noget, maa det være Rigsdagen, der gør det, og saa samtidig sige: Hvis Rigsdagen mener, at der skal vises Imødekommen fra dansk Side overfor Frankrig, skal jeg være villig til at medvirke. Men saaledes forekommer det mig, at hans Ord maa forstås, naar han siger: Paa egen Haand kunde det ikke falde mig ind at gøre dette, nemlig at træffe Forandringer med Hensyn til Vintolden og Forandringer i det Forslag, han her har indbragt. Hvis den højtærede Minister, hvad jeg ikke haa-